



ה"ט 57735/05/22 - ר'מ' נגד א'מ'

בית משפט לענייני משפחה בקריות

כ"ה תמוז תשפ"ב, 24 יולי 2022

ה"ט 57735-05-22 מ' נ' מ'

בפני כבוד השופטת גילה ספרא-ברנע
מבקשת ר'מ'

ע"י ב"כ עוה"ד כריסטינה קופטי

נגד
משיב

א'מ'

ע"י ב"כ עוה"ד פיראס עבד

פסק דין

לפניי בקשת המבקשת, כלתו של המשיב, למתן צו הגנה לפי החוק למניעת אלימות במשפחה, תשנ"א-1991 (להלן: 'החוק למניעת אלימות במשפחה').

1. המבקשת מתגוררת בבית, בו גרה במשותף עם בעלה, בנו של המשיב. הבית בנוי מעל בית המשיב. הבעל עזב את הבית, ומתנהלים בינו לבין המבקשת הליכים לפניי בעניין קטינים, מזונות ורכוש. בין המשיב למבקשת מתנהלת תביעת פינוי (תמ"ש 30016-12-20, להלן: 'תביעת הפינוי'), שהגיש נגדה, ולאחרונה התקיימו דיוני הוכחות.

2. באחד הדיונים האחרונים לפניי בתביעת הפינוי ביום 16/5/22 אמר המשיב למבקשת כי היא נדרשת שלא לחנות עוד בחניה, הצמודה למקום חניית רכבו, ושם נהגה לחנות משך שנות הנישואין ועד לאחרונה.

3. ביום האירוע מושא הבקשה, 26/5/22, החנה המשיב את רכבו צמוד יותר למקום הנותר, המבקשת הצליחה להיכנס לחניה מימין ובמקביל לרכב המשיב, אך לטענתה לא יכולה היתה לצאת מהרכב, וילדיה שישבו במושב האחורי לא יכלו לצאת כלל. המבקשת פנתה לבעלה, בנו של המשיב, על מנת שיבקש ממנו להזיז את הרכב, הוא עשה כן אך המשיב טען שהמבקשת יכולה לצאת ולא הזיז את הרכב. הבעל עזב את המקום. המבקשת הזמינה משטרה, ועוד טענה כי המשיב קילל אותה ואת בני משפחתה ואיים עליהם בנוכחות הילדים.

4. המשיב בתגובתו אישר כי ביקש מהמבקשת לא לחנות במקום, ועוד לפני הדיון והאירוע עקב פועלה לניתוק הקשר בין הקטינים לאביהם ולמשפחתו; המשיב טען לבעלות בחניה, שבקומת הקרקע בה מצוי ביתו, וטען כי החניית הרכב לאחר דרישתו ועל אף שיש מקומות פנויים בכביש הצמוד, מהווה פרובוקציה מכוונת של המבקשת. המשיב הגיש סרטון מצלמת אבטחה, המעיד לדבריו על התנהלותה המגמתית של המבקשת, שהצליחה לצאת מהרכב, אך שינתה את מצבו ויצאה על מנת לצלם כאילו נחסמה. המשיב מכחיש כי קילל את המבקשת.



5. לאחר דיון ארוך, בו נחקרו הצדדים, וחבל שלא שעו להמלצתי להגיע להסכמה עניינית, התבררה תמונת מצב ברורה למדי בעניין ההתרחשות ביום האירוע.
6. בניגוד לטענותיו של המשיב כאילו חנה כפי שהוא חונה תמיד, ניתן היה לראות בתמונות שהגישה המבקשת כי חנה רחוק מהצד השמאלי, והתרשמתי מהתנהגותו כי עשה זאת בכוונה, לאחר שכעס על המבקשת בגין עדותה בתביעת הפינוי. שם גם אישר כי מאז נישואי המבקשת לבנו חנתה גם היא בחניה, וגם לאחר שהבעל עזב את הבית. בא כחו של המשיב בהגנתו אישר בסיכומיו את מה שהכל ידעו כי המשיב חנה בשונה מהמקום הרגיל על מנת שלא לאפשר למבקשת חניה נוחה. מילותיו המעודנות "בימ"ש נכח לדעת שלא היתה חסימה לכל היותר היתה חניה לא נכונה. כלומר בהעדר קווקו של הרצפה של החניה שמיועדת לשני רכבים או יותר, אולי בתום לב כשאינ רכב נוסף המבקש חנה את רכבו כפי שחנה" (פר' עמ' 13, ש' 32-34) אינן משנות את העובדה כי המשיב חנה כך בכוונה.
7. המשיב סירב להזיז את הרכב כשבנו, בעלה של המבקשת, ביקש ממנו, גם לאחר שהגיעו השוטרים ניסה להימנע מלהזיז את הרכב, ולטענתו המשטרה ביקשה ממנו להזיז את הרכב למרות שלא היה בכך צורך. גם לאחר שהואיל והוציא את הרכב אחורנית ושמאלה על מנת לאפשר למבקשת ולילדים לצאת בנוחות, חזר לרכבו ושב וחסם את רכב המבקשת, ממנו כבר יצאה ועלתה לבית שבמחלוקת, ונעמד באלכסון.
8. המבקשת גם היא ניצלה את המצב על מנת להתנגח עם המשיב כנראה בראי הסכסוך המשפטי, ואף שיצאה מן הרכב בבירור כפי שהיא נראית בסרטון יוצאת, מסתכלת, חוזרת לרכב שלה, משנה את מנחו, ויוצאת שוב על מנת לצלם את כלי הרכב, תמונות שהוגשו יום לפני הדיון. המבקשת הצהירה בבקשה שנדונה במעמד צד אחד בפני שופטת תורנית ביום ו' כי נמנעה ממנה היציאה מהרכב והיא וילדיה "נכלאו" בו במשך 35 דקות. רק בדיון עת הוצג הסרטון לפיו יצאה היא מהרכב, הוסיפה טענה חדשה לפיה המשטרה הורתה לה שלא לצאת מהרכב.
9. אני מקבלת כי היתה אי נוחות ביציאה מן הרכב, מעצם קביעתי כי המשיב חנה במכוון קרוב יותר למקום הפנוי, אך הצגת הדברים על ידי המבקשת היתה קיצונית ולא מדויקת.
10. עניין נוסף שנטען הינו כי המשיב קילל את המבקשת. זרע לכך נזרע כבר בדיון ההוכחות לפני בתביעת הפינוי ביום 16/5/22, כאשר נשאל המשיב אודות החניה והשיב:
- "ש. לגבי שער הכניסה שנעשה, החניה הזו חונה בה פאיז בדרך כלל ורימה?
- ת. חונה בה פאיז, אני, אשתי, וגם רימה. שהחניה פנויה, חונים" (פרוטוקול בתמ"ש 30016-12-20, עמ' 21, ש' 32-36).
11. אז טענה המבקשת: "הוא מאיים עליי", ואני הערתי "**הערת בית המשפט** - הצדדים יפסיקו עם הערות ביניים שבית המשפט לא שומע".



12. אמנם דחיתי בקשת המבקשת להשמיע הקלטה, שהעלתה רק בדיון, אך יש יסוד סביר להתרשם כי הסכסוך בין המבקשת למשיב, כנגזרת מסכסוך הגירושין של עם בעלה, עלה מדרגה. בסרטון שהוצג אין שמע, והמבקשת טענה בדיון לפני:

"רק ביומיים האחרונים הספקתי לערוך את זה ולמסור את זה. ככל שבימ"ש יסרב זה לא יעלה ולא יוריד. אם הוא יחזור על דבריו ועל הקללות שהוא קילל אותנו ויחסום אותי בחניה אני שוב אגיש בקשה לצו הגנה והפעם אסתובב עם הקלטות ומצלמות" (פר', עמ' 8, ש' 5-7).

13. התנהלות המשיב לאורך האירוע, עת סירב להזיז את הרכב לבקשת בנו ואף לבקשת המשטרה התעכב זמן רב, כאשר ללא שמיעה ניתן להבין כי הוא מתווכח. אני דוחה את הטענה כי לא היתה אפשרות שהמשיב יפנה למבקשת. ניתן לראות כי בכמה הזדמנויות הוא מתקרב לרכבה בתחילה מהצד של המדרגות ועם השוטרים מאחורי הרכב, והסברה כי פנה אליה בשפה תוקפנית הינה מסתברת, מבלי לקבוע ממצאים בעניין התוכן, שכן ההקלטה הנטענת לא הוגשה כדיון. גם הסרטון שהוצג ע"י המשיב אינו באיכות טובה, בשלב מסוים כנראה עקב החשכה מוצג בשחור לבן ולפתע לאחר שמגיעה המשטרה, נדלק אור והצילום חוזר להיות צבעוני, אך מיקום כלי הרכב מטושטש ומרוחק.

14. תכלית החוק למניעת אלימות מצומצמת וקובעת הענקת הגנה מידית במקרה של סכנה ממשית או חשש כבד המעמיד את בן המשפחה בסכנה ממשית ולחילופין במצב בו התנהלות המשיב אינה מאפשרת למבקש חיים סבירים ותקינים בבית. נוכח המציאות בית המשפט יזהיר עצמו, מליתן צווים שמטרתם אמצעי לחץ להשגת יתרונות במערכת היחסים הכוללת וההליכים לפתרונם בדרך של הסדר, תוך שראוי להעמיד את הדברים על מכונם ולהציב גבולות ותחומים למתן הצווים ולהיקפם.

15. לפנינו כלה וחם, אשר היא והילדים מתגוררים בבית שמעל ביתו, ומנהלים הליך משפטי בעניין זכויותיה של המבקשת בבית, שנמסר לשימושה ולשימוש בעלה בעת שנישאו. כאמור הסכסוך "עלה מדרגה" לאחר דיון ההוכחות, ובהינתן כי פסק דין סופי אינו צפוי בזמן הקרוב, ולא ניתן לדעת מה תהיה תוצאתו, על בית המשפט מצווה ליתן סעד זמני, מאוזן ומידתי לתקופה סבירה.

16. אני קובעת כי קרבת המגורים והסכסוך המשפטי בין הצדדים כמו גם בין המבקשת לבנו של המשיב מצדיקים מתן צו מניעת הטרדה מאיימת הדדי, שאחרת יהיה המשיב כבול בהתנהלותו, ואילו המבקשת תוכל ליזום מצבים לעומתיים, לתעדם, ולהתלונן במשטרה, כפי שהתבטאה לפני כאמור לעיל.

"אין מחלוקת כי בנסיבות אלו עולה החשש, אצל הצדדים (שניהם), בדבר הישנות מקרים הנובעים מהמתח הקשה השורר בין בני המשפחה והסלמה במצב הדברים...

מכאן כי הנסיבות תומכות במסקנה כי מי מהצדדים עלול לשוב ולהטריד, לפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו ובחירותו של האחר בעתיד, או חלילה לפגוע בגופו. קרי: החשש לחזרתיות הוא המקים את העילה למתן



הצו (ר' עא (חי' 43483-10-18 מואסי נ' עיד ג'בילי [פורסם במאגר "נבו"].

...

עוד אציין כי במתן הצו המבוקש, כפי שניתן יש משום האיזון שבין הצורך להגן מפני הטרדה מאיימת ובין הפגיעה בזכויות מי מהצדדים ואין בו משום פגיעה העולה על המידה הנדרשת בפגיעה בחירויות" (ה"ט (חיפה) 25894-06-21 מ.ע. נ' מ.נ., 6.7.2021, בעניין דומה של חסימת חניה).

17. הצו נועד לפתרון קצר טווח של הדרגה הקלה ביותר הקבועה בסעיף 3(3) סיפא לחוק למניעת אלימות במשפחה: "... התנהג באופן שאינו מאפשר לבן משפחתו ניהול סביר ותקין של חייו".

18. הצו צופה פני עתיד, כפי שנקבע בע"א (מחוזי חיפה) 43483-10-18 **יאסר מואסי נ' עיד ג'בילי**, 15.1.2019:

"עוד ראוי לציין כי החוק לא נועד ליתן סעד לגבי פגיעה או הטרדה שנעשו בעבר, אלא מכוון כולו לעתיד. כך למשל, אין בחוק כל התייחסות לפיצוי המוטל, באופן כזה או אחר, בגין הטרדות העבר אלא הוא מופנה למניעת אירועים הבאים בגדרה של הטרדה מאיימת, בעתיד. הסעד אותו מעניק החוק הוא כמעין צו מניעה, הניתן לתקופה מוגבלת של ששה חודשים, מפני הטרדה שעלולה להתרחש".

19. אני נותנת גם צו הגנה האוסר על המשיב למנוע מהמבקשת שימוש בחניה. כמובן שגם צו זה הינו הדדי. אמת, כי במהלך ניהול ההליך ואף בתביעה החדשה שהגישה האשה, לא התבקש צו מניעה, אך החוק למניעת אלימות יכול לחול במצב כזה של נטילת החוק לידיים, ומהווה מעשה של אלימות:

"על כך שקיים פן של אלימות במעשה שעשתה המשיבה ניתן ללמוד מס' 2(א)(3) לחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"ה-1995. על פי סעיף זה רשאי ביהמ"ש ליתן צו הגנה אשר יאסור על בן המשפחה התוקפן לעשות כל פעולה שתמנע ואפילו תקשה על בן המשפחה המוגן לעשות שימוש בנכס המשמש אותו כדין אף אם יש לו, לבן המשפחה התוקפן, זכות כלשהי בנכס" (בש"א (תל אביב) 9902/99 **פלוני נ' פלוני**, 24.1.2000). אמנם אין מדובר בסעיף שנעשה בו שימוש תדיר, אך מתאים למצב בו בן משפחה מפר באורח חד צדדי את הסטאטוס-קוו בתא המשפחתי (שם).

20. הסיכום הינו כי לאחר קיום הדיון במעמד הצדדים ולימוד הראיות, שהוגשו בתיק שבכותרת, אני מורה כי הצו, שניתן במעמד צד אחד ביום 27/5/22, יהיה בתוקף למשך 90 יום מנתינתו, ויהפוך לצו הדדי.

21. לאור התוצאה, והמסקנות בפסק הדין, יישא כל צד בהוצאות המשפט שלו ושכר טרחת עו"ד.

22. פסק הדין ניתן יהיה לפרסום לא מוקדם משבעה ימים, לאחר השמטת פרטים מזהים.



המזכירות תדוור את פסק הדין לב"כ הצדדים ולמשטרת ישראל, ותסגור את התיק.

ניתן היום, כ"ה תמוז תשפ"ב, 24 יולי 2022, בהעדר הצדדים.